

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۲۹ می ۲۰۲۲

نظام ملاسالار و عشوه گریه‌هایش برای هند!

شنبه- ۰۷ جوزای ۱۴۰۱- کابل: یادداشت امروز را به بحث در مورد مناسبات دولت هند و نظام ملاسالار اختصاص داده ام، مناسباتی که برای نظام ملاسالار به همان اندازه که می تواند مفید باشد، مرگ آفرین نیز بگردد:

۱- از یک هفته بدین سو از دو طریق جداگانه یعنی هم از طرف "سهیل شاهین" رئیس دفتر نظام ملاسالار در قطر که عملاً نقش برجسته تر از وزارت خارجه نظام ملاسالار در تنظیم و ایجاد روابط خارجی با غربی ها به خصوص امریکا و اتحادیه اروپا دارد و هم از جانب "انس حقانی" دومین فرد "شبکه حقانی" که علی رغم عدم موقعیت رسمی در نظام ملاسالار همیشه از جانب رسانه ها به عنوان "مقام بلند پایه امارت اسلامی" معرفی می گردد؛ تمایل نظام ملاسالار را جهت ایجاد رابطه با دولت هند، ابراز داشته اند.

یعنی در حالی که "سهیل شاهین" غیر مستقیم به دولت هند پیشنهاد بازکردن سفارتش را در کابل را ارائه داد، "انس حقانی" هم در مصاحبه ای با یک نشریه هندی گفت: "هند می تواند باب تعامل جدید را در افغانستان با امارت اسلامی بگشاید و با افغانان به مانند گذشته تعامل خوب داشته باشد، درب امارت به روی آنها باز است."

۲- به موازات این عشوه گریه از جانب طالب و نظام ملاسالار، دولت هند نیز از دو طریق پاسخ این خیر مقدم را با زبان دیپلماتیک بیان داشت. از یک جانب دبیر شورای امنیت هندوستان در اجلاس تاجیکستان، صریحاً بر دو نکته تأکید ورزید یکی عدم مداخله کشور های دیگر در امور افغانستان و دیگری تشکیل حکومت فرا گیر، در حالی که سخنگوی وزارت خارجه هند، ضمن یک تبصره در مورد روابط افغانستان و هندوستان، با صراحت اعلام داشت که هیچ کسی نمی تواند بین مردمان دو کشور فاصله ایجاد نماید.

۳- موضعگیری های ظاهری دو طرف نشان از آن دارد که آنها می خواهند به هم دیگر نزدیک شوند، یعنی وقتی هند مخالف مداخله خارجی در امور افغانستان است، در واقع بر خواست طالب تأکید می ورزد که هر نوع صحبت در مورد حقوق و آزادیهای دموکراتیک در افغانستان را مسأله داخلی دانسته حل آنها را به دم خر "چوکات اسلام" می بندد. به همین سان وقتی طالب از بازکردن سفارت خانه و در کل باب روابط جدید سخن می گوید، می خواهد به هند بگوید که آنها دیگر دست نشانده پاکستان نیستند تا اجازه داشتن مراد با هند را نداشته باشند بلکه نظامی اند که خود مستقلانه تصمیم می گیرند.

۴- این که چنین عشوه گریه‌هایی چرا از جانب طالب صورت می گیرد، می تواند عمدتاً سه عامل داشته باشد:

*- روی خوش نشان دادن نظام ملاسالار با هندوستان، یک برخورد تکتیکی است و می خواهد بدین وسیله خود را از زیر فشار و خواسته‌های تمام ناشدنی پاکستان نجات دهد. یعنی با کارت هند، می خواهد از پاکستان و دولت جدید آن امتیاز بگیرد.

*- کار و فعالیت عامل استخبارات هند، یعنی "عبدالله عبدالله" که همین اکنون در هند به سر می برد و حد اقل در تمام دوران اشغال افغانستان به وسیله امپریالیسم امریکا و شرکاء در نقش یک دلال سیاسی جهت تحکیم حاکمیت مستعمراتی و فریب مردم وظایفش را انجام داده است، مؤثر واقع شده توانسته یخهای روابط بین طالب و هند را آب نماید.

*- پیوند های ناگسستگی بین طالب افغانستان و طالب پاکستان، با در نظر داشت الزامات و مصارف ادامه جنگ علیه دولت پاکستان به وسیله تحریک طالبان پاکستان و جیب خالی نظام ملاسالار، آنها را وادشته است تا بدین سان دست تکی شان را جهت اخذ کمک برای "تحریک طالبان پاکستان" دراز نمایند.

۵- این را باید بپذیریم که سلطه همه جانبه دولت پاکستان و "آی. اس. آی" بر طالب از بالا تا پائین، در عمل میدان مانور حرکات مستقل از جانب طالب و نظام ملاسالار را محدود می سازد. یعنی این عشوہ گریها هرگاه به میل و اجازه دولت پاکستان صورت گرفته باشد، مطمئناً هزینه ای برای طالب نخواهد داشت، هرگاه دولت پاکستان مخالف روابط نزدیک بین افغانستان و هندوستان باشد، مسلم است که ایجاد چنین روابطی بدون مجازات باقی نمی ماند. هموطنان گرامی!

این را باید بدانیم که در دنیا و منطقه ای که زندگانی می نمائیم، این تنها علایق تباری و خونی نیست که انسانها را به هم پیوند می دهد، بلکه محکمتر و نزدیکتر از آن روابط و مناسبات اقتصادی بین کتله های عظیم بشریست که باعث نزدیکیها و دوریها، پیوند ها و جدائی ها، صلح و جنگ می گردند، بر مبنای چنین واقعیتی این که طالب بخواهد همزمان با هر دو و یا با یکی از دو قدرت پاکستان و یا هندوستان رابطه و یا دشمنی داشته باشد، در کل تابع همان روابط و مناسبات اقتصادیست که تأمین کنندگان نان شب طالب آن را فراهم می سازند.

طالب و یا طالب بچه ها اگر صد بار ادعای استقلال و عدم وابستگی نمایند بر مبنای همان تعلقات و وابستگی های اقتصادی چیزی بیشتر از گودی های کوکی در دست گردانندگان اصلی شان نبوده و نیستند. در نتیجه این گردانندگان اصلی طالب اند که تصمیم نهائی را خواهند گرفت که آیا باید با پاکستان و حامیانش بسازند و یا با هندوستان و حامیان و شرکایش.

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!